

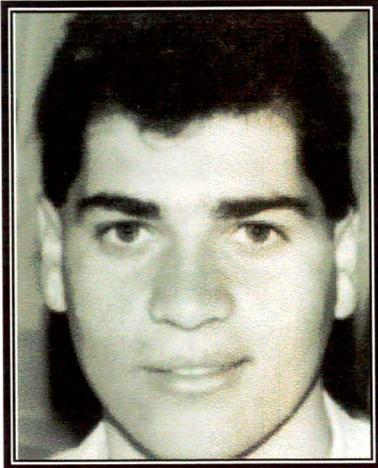

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי אדיר בצלאל ז"ל

בן לאה ואורי

נולד בירושלים

בתאריך י"ד בחשוון תשל"ג, 22/10/1972

התגורר בירושלים

התגייס בנובמבר 1990

שרת בחיל חימוש

נפל בעת מילוי תפקידו

ו' בשבט תשנ"א, 20/1/1991

נקבר בהר הרצל

אזור ד: חלקה: 11 שורה: 4 קבר: 2

הותיר אחריו הורים, אח ואחות

בן 18 בנפלו

קורות חיים

בן לאה ואורי. נולד ביום י"ד בחשוון תשל"ג (22.10.1972) בירושלים. אדיר היה ילד יפה תואר, בעל שיער בלונדי ועינים כחולות. את לימודיו היסודיים למד בבית-הספר הממלכתי ב' בשכונת נוה יעקב ליד ירושלים וסיים אותם בהצטיינות. בהמשך נתקבל לבית-הספר התיכון-המקצועי ע"ש 'ליידי דיוויס' ולמד בו ארבע שנים במגמת חשמל בניין. אדיר היה נער רגיש מאוד. בעת דרשת בר-מצווה, כאשר הביע את תודתו להוריו, זלגו עיניו דמעות. כאשר נהרג דודו (אח אמו) חיבר שיר מלא רגש לזכרו.

בתקופת לימודיו בבית-הספר התיכון הראה נטייה עזה לדרמה. עם זאת היה אוהד מושבע של קבוצת הכדורגל 'הפועל ירושלים' ולא החמיץ אף משחק ממשחקה. כאשר קבוצתו האהובה נחלה הפסד במשחק השפיע הדבר עליו מאוד. תקופה מסוימת שיחק כדורגל בקבוצת הנערים של 'הפועל ירושלים'. לפני גיוסו לצה"ל הביע את רצונו להתגייס ליחידה קרבית בחטיבת גבעתי. אך לאחר שכנוע מצד הוריו ושניים מחבריו הטובים, הסכים להתגייס לחיל החימוש כבעל מקצוע בחשמל. אדיר היה אהוד ומקובל על חבריו הרבים.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

אדיר התגייס לצה"ל בנובמבר 1990. יחד עם שני חבריו (שקראו לעצמם בשם 'שלושת המוסקטרים'), הוצב לחיל החימוש. אדיר נשלח לקורס חשמלאי רכב. הוא ביצע את עבודתו בנאמנות והיה חייל ממושמע. לאחר כחודשיים נשלח למשימת אבטחת מתקנים בבית אל ובדרכו לשם, ביום ו' בשבת תשנ"א (20.1.1991) נפל בעת מילוי תפקידו. אדיר הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי שבהר-הרצל בירושלים. השאיר אחריו הורים, אח ואחות - אליהו ושמחה. אדיר חזה כנראה את מותו, שכן בשיחות רבות עם בת-דודתו אמר לה לא פעם כי הוא חש שימות חודשיים לאחר גיוסו, כפי שאומנם קרה.

במכתב התנחומים למשפחה השכולה ציין מפקד יחידתו כי "בצלאל אדיר ז"ל היה חייל טוב מאוד, בעל יכולת אישית גבוהה, חביב על חבריו ומפקדיו". הוריו הנציחו את זכרו בבית-כנסת בשכונתם, וכן מתקיים לזכרו בכל שנה, בחודש אפריל, משחק כדורגל בין קבוצת אגד ירושלים לקבוצת האוניברסיטה העברית.

דמותו של אדיר

אדיר שזיו פניו בפני מלאך יזכר לנו לעד כחתיך, חייכן, ניהן בחוש הומור יוצא מן הכלל בטוח בעצמו גאה, ולא גאותן, בעל בטחון עצמי גבוה, בחור מוחצן שהחיוך לא מש ממנו גם באותו מומנטודרי

בכל חברה ובכל מאורע בו היה שותף היווה אדיר את מרכז הפנינים והפך במהרה לאיש המושך בחושים הסיבה לכך נעוצה ביכולתו המופלאה לתקשר בתוספת לחוש ההומור המפותח ויכולת החיקויי שלא ידעה גבולות, לדוגמא, עוד בהיותו ילד קטן הצליח לחקות את "דונלד דק" להפליא

אדיר אופיון כבחור רב גוני שאינו נעול על תחום מסויים ופתוח כל הנות לאופקים חדשים, הוכחה תיה לכך היא המוזיקה האהובה עליו שהיתה בה רב גונית החל באלויס פרסלי דרך בוב מרלי ועד לזוהר ארגוב

הכדור דגל היווה מרכיב חשוב בחייו הוא אהב והעריץ בכל מאודו את האדומים של הפועל ירושלים, ואף שיחק בשורות הנערים, כמו כן שיחק בקבוצת האוניברסיטה העברית והיה אהוד בקרב החברים, הצבע האדום המבטא אהבה היה אהוב עליו גם בליגה האנגלית תוך כדי שמירת אמונים לשדים האדומים של מנצסטד יונייטד כשהפוסטר שלהם מעטר את חדרו ושוכן בצוותא לאלוויס ולהפועל ירושלים על דלת חדרו שלט הכניסה לאוהדי הפועל בלבד

אדיר יזכר גם כבחור רגשן במיוחד אשר כואב את כאבם של אחרים גם כאשר אינם מוכדים לו תמיד חש הזדהות עם צידו האפל של העולם ואף מתרגש מסרטים כאילו היו חלק

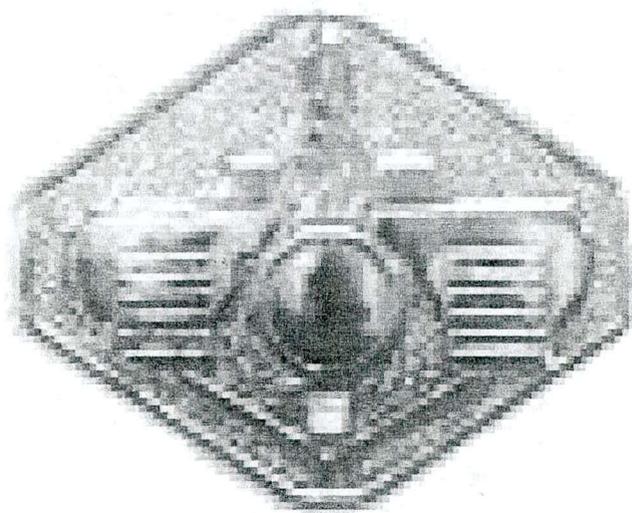
ממנו, הארוע הקשה בחייו של אדיר היה הרגע שהו דינו לו על מנת דו דו (את אימו) בדרך (בקצור בוכי) אדיר כמו רבים היה שרוי במרה שחורה ומאין לקבל את העובדה שהאיש שכל כך העריץ וסימל בשבילו את הגבריות איננו עוד, אולם שחרר לאויר את המשפט "בוכי לא היה רוצא שייבכו אותו, גם אני בבוא הנות לא ארצא לדאות אתכם מרכינים ראש בגללי "

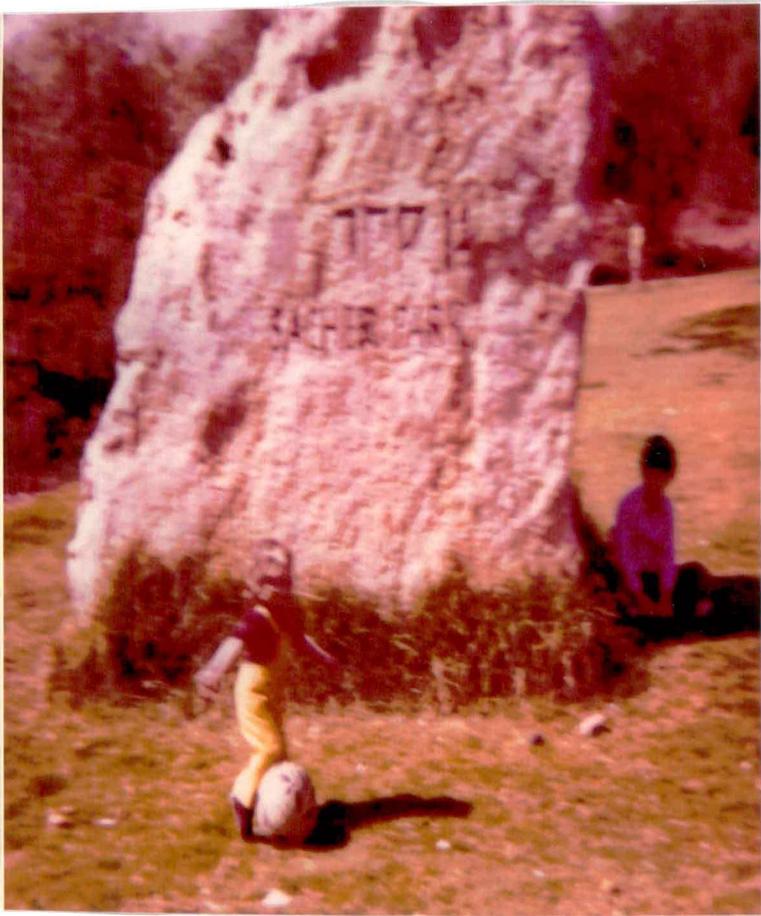
מי ידע שפרק זמן בין אמירת המשפט לבין מותו הפרגי יהיה קצר כס חודשים בלבד אדיר שסימל יותר מכל את החיוך והצחוק חי כחייכן אופטימי בלתי נלאה עד לדקה הפרגית שבה מספרים כמה אירוני סיפר עוד בדיחות במרץ

וכשהעט דווי דמעות אדיר לא נשכחך לעולם....

אדיר בעלאל

אוהד הפועל ירושלים בכדורגל
ובתמונה בגיל שנתיים וחצי בועט בכדור

בתאריך 22/10/72 נולד אדיר
גשם עז בחוץ

אדיר בן 3 במגרש המשחקים
בשכונה

אדיר (3) ואליהו (5) האח הגדול
מגיל קטן אהב אדיר צבע אדום כמו קבוצת הפועל
ירושלים, יפה תואר נראה בתמונה כמו ילדה

אדיר בן 4

אדיר ואליהו מאוד קשורים, כך גם ביום קבלת
ספר בראשית. אליהו בכיתה א' ואדיר בגן, מאוד
דומים בלונדינים עם עיניים כחולות

לברוך

אותך אהבתי מפילם
אך אתה עזבת את העולם
הלכת בלי לומר שלום
הלואי מה שקרה הוא רק הלום

בכל הגנים אותך חיפשו
ולבסוף אותך קטפו
ליבי זועק מגעגועים
מבפנים הוא נקרע שם לגזרים

ועכשיו כולם בוכים
את שמך הם מזכירים
כולם מוכים בתימהון
אתה תמיד תהיה לזיכרון

בכל הגנים חיפשו
ולבסוף אותך קטפו
כולם רוצים אותך עכשיו
ברוך אותך לעד נאהב

מאדיר

בתמונה ביום הבר מצווה של אדיר עם
דודו ברוך כמה עצוב הגורל שניהם אינם
בחיים. ברוך נהרג 5 חודשים לפני אדיר,
במותו אדיר כתב לו כמה מילים שדרכם

הביע את כאבו

אדיר ביום הבר מצווה

המשפחה בשלמותה, ההורים לאה ואורי
והאחים אליהו, שמחה ואדיר

אדיר עם האחות שמחה ביום הבר
מצווה ברחבת הריקודים

אחד מאותם טיולים משפחתיים לוואדי קלט,

מצדה ונחל דוד

אדיר ובת הדודה אביבית החברה הכי הכי...

ביום חתונתו של ברוך דודו ואשתו יענה,

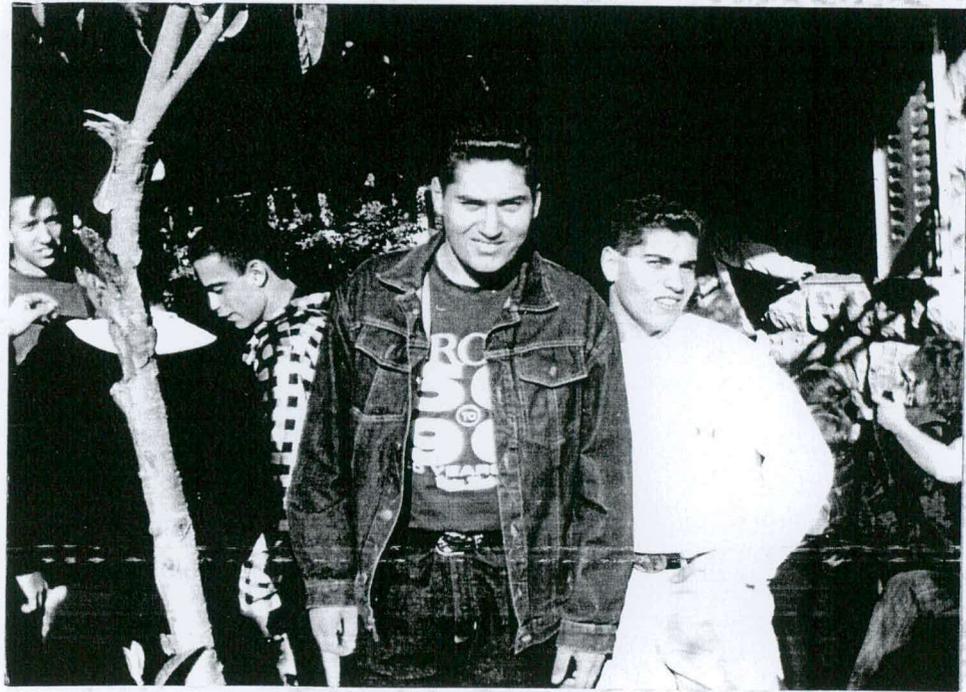
אדיר סיפר לאביבית שיש לו הרגשה כי במלאת חודשיים לגיוסו יהרג

אדיר בלשכת הגיוס
בשעות האחרונות כאזרח

אדיר עולה לאוטובוס, מתגייס בשמחה
במחשבה שיגיע רחוק ויהיה קצין

אדיר בלשכת הגיוס נפרד מהאח אלי

אדיר נפרד מהחבר הכי יקר

החייל האביר

אדיד אדיד

מותך כרעם ביום בהיר
את אמא השארת כואבת
ועם תמונתך מדברת
לפעמים אתה מחייך
ולב אמא דועך
המזות לא פסח על דלתותיי
ולקח את שני יקיריי
בזה אחר זה כעמד
הלכו לעולם האמת
ברוך ואדיד היקרים
אותכם לא אשכח לעולמים

מאמא

מות אדיר

בתאריך 20 לינואר 1991 מזג אויר חורפי
נקישות על דלת ביתי
נקישה ועוד נקישה
ובדלת עומדים שלושה אנשי צבא
בפיהם בשורה מרה על נפילת בני
כאן מסרב להאמין ליבי
רק זה עתה נהרג אחי
אז איך מתמודדים עם מות שני יקרים
לעולם לא תחזור אותה שמחת חיים
מרגע זה השתנו חיי
העצב והצער לא מרפים ואוכלים את עצמותיי
בוכה אני בסתרים
בכדי לא לפגוע באלה שהיים
שהרי גם הם כואבים
אז מה יכולה אני לעשות
אל קבריהם לעלות לבכות... ולבכות
וכך הפכו שערותיי לבנות
התבגרותי בכמה שנים
כי לעולם לא תחזרו אתם המתים
ובליבי תישארו לנצח עעירים

אדיר

זה לא שיר גם לא מכתב
אלה הגעגועים שהונקים עכשיו
חלפו להם כארבע שנים
שאיבדתי אותך היפה שביפים
כל מה שאכתוב עליך
רק במעט יתאר אותך
חיית לי חבר בן
ועכשיו מחליפה אותך האבן
שם מתחת לעץ בעל
שוכב לך בהר הרצל
אתה נקטפת בן ח"י שנים
ואני איבדתי חלק מהחיים
גם אם לפעמים פניי מחייכים
ליבי כואב ומתענה בייסורים
ולסיום אדיר היקר בתקווה
שנפגש בעולם הבא

מאמא

לאדיר

בזו אחר זו חולפות להם השנים
ואתה תישאר בעניי תמיד בן 18 שנים
עם החיוך הגדול על הפנים
והיזם אתה שוכב בין המתים
לא הספקנו את כל שרעינו לאומר
וחולף לו עוד מחר ועוד מחר
אותות הכאב בעניי ניכרות
אותך אדיר לא אוכל יותר לראות
או אנא ממך בוא אליי בחלום
שאוכל לכמה רגעים להיות
חיבוק גדול אותך לחבק
שאוכל מעט לחייך
אני כבר סבתא הפכתי להיות
ואתה היית צריך להיות דוד
בליבי מעמיקה העלוקת
ואותי היא חונקת
עד אחרון יומי
תהיה תמיד בליבי

מאמא

שניים עשר שנים

היום בדיוק מלאו למותך 12 שנים
חיית צדיק להיזת בן 30 אביבים
אולי אבא לילד בן שלוש
זה מה שעובר לאמא בראש
משהו שבו אפשר להיאחו
כי אין מזור לכאב שבלב
כאשר ברחוב אני צועדת
דמותך לנגד עיני עומדת

אומרים שעם הזמן אפשר קצת לשכוח
אל לי לא נותר עוד כוח
כי בהפרש כה קצר שיכלתי שני גברים
אחי ובני שהיו כמו אחים
בתמונה אחת ביחד מצולמים
עם אותם בגדים כמו תאומים
עניים כחולות אותו מבט בפנים
כאילו אומרים הם ביחד אנו עוזבים
ומכולם אנו נפרדים

מאמא

בן שלושים

אני מנסה לדמיין אותך
היום במלוא קומתך
גבר בן שלושים
עם אישה וילדים
ומבט רציני בפנים
באירועים משפחתיים
אותך אני מחפשת בכל הכווננים
אולי בן הרוקדים
אולי בן היושבים
בתוך תוכי אני יודעת שאתה לא כאן
אך ליבני מסרב יותר עם הזמן
ממך לא הספקתי ליהנות
ואתה במרחק אלפי שנות
הלזזאי ולי יכולת לענות
לא אפסיק איתך לדבר
גם אם הבנתי לא ייעצר
בלילות אתה ניצב ליד מיטתי
אומר אמא את תמיד תהי שלי

מאמא

יום הזיכרון

אביב אלפיים ושלוש היום
ובשבוע הבא יום הזיכרון
יום עצוב למדינת ישראל
שמחצית מתושביה בחר הרצל
במשך השנה שקט שם בחר
וביום זה הדמעות זולגות כמו נהר
מסתכלת אני על הקברים
כולם בשנות העשרים
ילדים שיותר לא יוכלו לגדול
ומסביב משפחות השכול
והעצב כה גדול כה גדול
בדקת דומיה אנו עומדים
והדיי מטח היריות באוזנינו מעלעלים
ואת ליבינו מפלחים
אין יותר שמחת חיים
למשפחות הנופלים

מאמא

הפרידה

לפני 13 שנים בבוקר יום שישי
אני בוכה ומתייסרת על מות אחי
אתה אדיד למזווה נכנסת
ואת מדיך לסל הכביסה הננסת
בעניים דומעות ראיתי אותך
אבל לא הבנתי כמה כואב הינך
לא יכולת לראות אותי עיזובה
ומייד הייגת לאחותי בטבריה
אמרת אנקש ממך דודתי
לשמור על אמא שלא תבכה במותי
אז איך את מותך הזיתה
ולאמא לא גילית
איך אונל אותך לא לבכות
יפה תואר עניים כחולות
מבט אחרון זה בליבי ייחרט
עד מן העולם אסתלק

מאמא

יום הולדת אדיר

נולדת ביום ראשון
ונהרגת ביום ראשון
אני יודעת כי מן השמיים הדבר
למרות שזה נראה מוזר
הלב מסרב להאמין
שחלפו 13 שנים
ככל שהזמן עובר
הפעע בליבי גודל
כמו גוש בטון בתוכי
שנעשה כבד יותר ככל שהימים חולפים
קשה מאוד עם מוות לחיות
ועוד יותר שאינך איתנו עוד
הרבה דברים קורים כאן
מקווה שאתה צופה משם
כל כך אני רוצה שוב לראות
את פניך שתמיד היו מחייכות
לא עובר יום בלי שעליך אחשוב
איך היית צריך היום להראות
או תן סימן קטן
שאתה איתנו כאן

מאמא

ילד בגן

היית הילד הכי יפה בגן
תמיד היית חייכן וביישן
כך את דרך הילדות עברת
לצהוק ושיעשועים נקשרת
תמיד היית הגיבור הגדול
בתיכון היית כל יכול
ההורים תמיד היו סביבך
ובכל מקום מזכירים שמך
היית הילד הכי יפה בעולם
בכל מקום הבולט מכולם
פתאום הגיעה הדרך אל סופה
שזוהר ויופי חלפו כסופה
התגייסת כגיבור גדול
תמיד האמנת ועברת כל מכשול
אך כשהגיעה לה המלחמה
לנו מומך לא הייתה נחמה
דמעות עכשו בעניי כולם
אותך נזכור לעולם
אמא עדיין לא מאמינה
מומך נשארה לה רק התמונה
דמעות בעניי ומומך מזכרת
תמונה בשיחור ממוסגרת

מאחיד

לזכר ברוך ואדיר

נולדנו להתאכזב עם ערות וכאב
נולדנו להתאכזב חיים עם הכאב
סגור בעולמי למה זה אלי
אין לי נחמה נעלמה הנשמה
יעצה היא לקרב לא שלחה מכתב

מתהלך לי לבד וברוך אבד
ילדים השאיר שלושה
אוי איזו הרגשה
וכל המשפחה עליו בוכה
בלילה בבוקר אנחנו איתך

כל הזמן עליו בוכים
אין יותר מה להגשים
עברו כחמישה חודשים
עוד נשמה יעצה לקרב
גם לא שלחה מכתב
זה היה מאוד נדיר
נעלם גם אדיר
למשפחת בעלאל נחמה רק מהאל

לא יודעים על מי לבכות
על האה או על הדוד
מקווים כולם בינתיים
בגן עדן יפגשו השניים
ותבוא הנחמה לכל המשפחה

מאחיד אלי

לזכר החייל אדיר

א

הוי אדיר איך נעלמת
ודמעות כאב הותרת
לעולם אמת הלכת
בלי לאמר שלום עזבת

ג

ייסרת רבים עכשו
עם זכרון תלתלי זהב
בחולות הם העניים
נחמה רק משמיים

ב

בכל הגנים חיפשו
ולבסוף אותך קטפו
זה אדיר החייל
שנקטף בדמי ימיו

ד

ועכשיו כולם בוכים
את שמך הם מזכירים
בגן עדן מנוחתך לעולמים
לא ישבח שמך
כולם אוהבים אותך
נעלמת נעלמת

פזמון

הוי אדיר הוי אדיר
החייל האביר
הוי אדיר הוי אדיר
החייל האביר

מאחדך

אדיר

רק מלאו לך י"ח שנים
ואתה שוכב בין המתים
נפלת חלל בין אלפים
בין אותם שנספו בתאונות דרכים
במותך שרפת משפחות
פעעת הרבה לבבות
לא רוצה לבכות
לא רוצה לבכות
אך הדמעות מעצמן זולגות
רק אתמול יחד ישבנו
סיפרת בדיחות ושנינו צחקנו
עיניי עכשיו כה עצובות
מביטות בתמונותיך ודומעות
כמו ציפור פרשת כנפיים
לא אמרת שלום ועלית לשמיים
אפילו הגשם יורד כדמעות
בוכה על שאינך איתנו עוד
אז איך מאיתנו הלכת בן אדם
נהרגת וליבך נדם
מאביבית בת דודתך